

opusdei.org

Prelaatin kirje (marraskuu 2010)

Prelaatti opettaa meitä
ymmärtämään syvemmin, mitä
pyhien yhteys tarkoittaa
vahvistamalla siteitämme
kirkon taivaassa, kiirastulessa
ja maan päällä olevien jäsenten
kanssa.

15.11.2010

Rakkaat lapseni, suojelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani puolestani!

Tänään muistamme niitä pyhiä, jotka
iloitsevat Jumalasta taivaan

kirkkaudessa. Pyhä Johannes kirjoittaa yhdestä näystään Ilmestyskirjassa seuraavasti: "Tämän jälkeen näin suuren kansanjoukon, niin suuren, ettei kukaan kyennyt sitä laskemaan. Siinä oli ihmisiä kaikista maista, kaikista kansoista ja heimoista, ja he puhuivat kaikkia kieliä. He seisoivat valtaistuimen ja Karitsan edessä yllään valkeat vaatteet ja kädessään palmunoksa ja huusivat kovalla äänellä: 'Pelastuksen tuo meidän Jumalamme, hän, joka istuu valtaistuimella, hän ja Karitsa!'" [1]

Me voimme kuvitella maalauksenomaisesti pyhän Raamatun kuvauksen siitä valtaisasta sielujen joukosta, joka on saavuttanut maallisen vaelluksensa iloisen päätöksen muodostaen näin "voitokkaan kirkon". Taisteltuaan armon avulla voitokkaasti henkisen elämän kamppailuissa maan päällä miljoonat ja taas miljoonat tavalliset

ihmiset elävät ikuisesti Jumalasta ja Jumalalle taivaisen Äitimme, pyhän Joosefin ja kanonisoitujen pyhien (joiden joukossa kunnioitamme erityisellä ilolla Isäämme) kanssa. Kiitollinen sydämeni kääntyy niiden Opus Dein naisten ja miesten puoleen, jotka palveltuaan Herraamme uskollisesti maan päällä auttavat nyt meitä taivaasta käsin esirukoustensa voimalla. Tämä tosiasia ei saa jäädä mieleemme vain muistona, vaan sen täytyy johtaa kiinteään yhteyteen heidän kanssaan ja luottamukseen heitä kohtaan, jotta voisimme jatkaa sen polun raivaamista, jota pitkin he niin esimerkillisesti kulkivat.

Muistelen myös syvällä kiintymyksellä meitä kasvattaneita ja opastaneita ihmisiä sekä niitä, jotka olemme tunteneet elämämme varrella: vanhempia, veljiä ja sisaria, sukulaisia, ystäviä, kollegoita ja niin monia muita, joita emme saattaneet

edes tuntea, mutta jotka silti ovat
auttaneet meitä tai joita me olemme
auttaneet pyhien yhteydessä omalla
kamppailullamme eräänä päivänä
saavuttamaan kallisarvoisen
päämäärämme: päästä
kontemploimaan Pyhää
Kolminaisuutta oikeassa valossa.
Suosittelen, samoin kuin Isämme,
että kääntyisitte kaikkien
edeltäjienne esirukousten puoleen
pyytääksenne heidän apuaan.

Emme saa myöskään unohtaa sitä
rakasta ja suurta joukkoa, joka on
odottamassa viimeisen askeleen
ottamista taivaalliseen
kotimaahansa. Nämä ovat siunattuja
sieluja Kiirastulella, "kärsivä
kirkko", joka on valmistautumassa
astumaan ikuiseen kunniaan. "He
ovat jo nyt iloisessa paikassa", pyhä
Josemaría sanoi, "sillä heidän
pelastuksensa on varma, vaikka
heidän vielä pitääkin puhdistua
hiukan saadakseen nähdä Jumalan."

[2] Kirkko muistaa heitä huomenna 2. marraskuuta, kun se omistaa messun erityisesti heille ja pyytää jokaista pappia suorittamaan eukaristisen uhrin rukouksena kuolleiden puolesta.

Nämä viikot antavat meille hyvän mahdollisuuden suuresti vahvistaa yhteyttämme pyhiin. Me pystymme auttamaan heitä hyvittämään puutteitaan ja näin saavuttamaan taivaan valtakunnan rukoilemalla ja tekemällä mortifikaatioita, tarjoamaan työtämme Jumalalle ja erityisesti liittämällä pyhän messun hedelmät kiirastulessa oleviin sieluihin. Miten voisimme unohtaa, kuinka Isämme rukoili ja kannusti muita rukoilemaan heidän puolestaan aina, mutta erityisesti marraskuun aikana? Hänen suuri toiveensa oli, että voisimme kaikki yhdessä "tyhjentää kiirastulen" tarjoamalla lukuisia messuja tämän puolesta, osoittamalla anteliasta

uhraushenkeä ja rukoilemalla runsaasti. Siksi kysynkin itseltäni ja teiltä: Kuinka osoitamme rakkauttamme poisnukkuneita sieluja ja yhä eläviä kohtaan? Kuinka käytämme meille annetut tunnit ja päivät hyväksi muiden puolesta?

Näiden mietteiden pitäisi auttaa meitä ymmärtämään syvemmin "taistelevan kirkon", johon mekin kuulumme, olemusta. Me emme ole kirkon osanen pelkästään passiivisesti vastaanottaen Kristuksen tarjoaman pelastuksen, vaan myös aktiivisesti, sillä me olemme ja meidän myös täytyy tuntea olevamme itse kirkko ja osallistua näin Kristuksen mystisen ruumiin kokoamiseen maan päällä ja sen lopulliseen täydellistymiseen taivaassa. Voimme kysyä itseltämme pyhän Josemarían sanoin: "Jaanko Kristuksen innon sielujen pelastusta kohtaan? Rukoilenko kirkon, jonka osa minä olen, puolesta ja jossa

minun tulee suorittaa se erityinen tehtävä, jota kukaan muu ei voi tehdä puolestani?" [3]

Vatikaanin 2. konsiili opettaa käyttäen pyhästä Raamatusta ottamiaan ilmaisuja, että kirkko on "Jumalan rakennus. Herra itse vertasi itseään kiveen, jonka rakentajat hylkäsivät, mutta josta silti tehtiin peruskivi. Tämän pohjalta voidaan sanoa, että apostolit ovat rakentaneet kirkon, mikä on itse asiassa kirkon lujuuden ja ykseyden avain." [4] Pyhä Pietari sanoo ensimmäisessä kirjeessään, että Kristus on "elävä kivi, jonka ihmiset ovat hylänneet mutta joka on Jumalan valitsema ja hänen silmissään kallisarvoinen. Ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi rakennukseksi, pyhäksi papistoksi, toimittaaksenne hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia Jeesuksen Kristuksen tähden." [5]

Tämä tapahtuu kasteessa, kun me
kirkon elävinä osasina
muodostamme Jumalan talon maan
päällä. [6] "Se on jo paljon, että
olemme kirkossa, mutta se ei ole
tarpeeksi. Meidän täytyy olla itse
kirkko, sillä Äitimme ei saa olla
meille mitään vierasta, ulkopuolista
tai irrallista syvimmistä
ajatuksistamme ja
kiintymyksimmistämme." [7] Täysi
yhteys Kristukseen on
korvaamatonta, jotta meillä olisi
elämä kirkossa nyt ja jotta
saavuttaisimme ikuisen autuuden
myöhemmin.

Me emme ole elottomia osia, vaan
"eläviä kiviä", joiden tulee osallistua
vapaaehtoisesti ja vapaasti
Kristuksen saavutusten
hyödyntämiseen omassa ja muiden
elämässä, niin kuin Apostoli
kirjeessään ei-juutalaisille kertoo
meille: "Jumalalta saamani armon
mukaan olen taitavan rakentajan

tavoin laskenut perustuksen, jolle joku toinen rakentaa. Mutta kukin katsokoon, miten rakentaa. Perustus on jo laskettu, ja se on Jeesus Kristus. Muuta perustusta ei kukaan voi laskea. Rakennetaanpa tälle perustukselle kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, aikanaan tulee ilmi, mitä kukin on saanut aikaan. Tuomiopäivä sen paljastaa: se päivä ilmestyy tulenliekeissä, ja tuli koettelee, millainen itse kunkin aikaansaannos on." [8]

Ainoastaan Kristus voi siis olla kirkon vahva perusta. Rakentakaamme elämämme avulla kirkko anteliaan Jumalalle omistautumisemme kullalla, uhrauksiemme ja mortifikaatiomme hopealla ja hyveidemme jalokivillä, jotka kaikki saattavat olla vain jotain pientä, mutta jotka ovat silti Jumalalle mieluisia, jos vain vastaamme hänen jatkuviin

armolahjoihinsa. Meidän ei pidä Jumalan avulla torjua pelkästään vakavia syntejä, vaan myös kääntyä kauhistuen pois harkituista pikkusynneistä, virheistä ja epätäydellisyyksistä: mitä emme voi tarjota Jumalalle on hyödytöntä, arvotonta ja sydämetöntä roskaa, josta meidän täytyy irroittautua päästäksemme taivaaseen. Juuri siksi meillä on tarve katumukseen maallisen elämämme poluilla ja puhdistumiseen kuolemanjälkeisessä kiirastulessa.

Pyhä Paavali lisää: "Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?" [9] Marraskuun liturgia korostaa tätä todellisuutta juhlistaessaan Lateraanikirkon (9. päivä) ja pyhien Pietarin ja Paavalin basilikojen (18. päivä) vihkimistä. Pohtikaamme näiden juhlien symbolisuutta vetääksemme johtopäätöksiä omaan elämäämme. Pappi puhuttelee

Jumalaa messussa kirkon vihkimisen prefaatiossa rukoillen näin: "Me kiitämme sinua tästä rukoukselle tarkoitettusta talosta, jossa Sinä siunaat pyhiinvaeltavan perheesi. Täällä Sinä paljastat läsnäolosi sakramentaalisten merkkien kautta ja teet meidät yhdeksi sinun kanssasi armon näkymättömällä siteellä. Täällä Sinä rakennat temppelisi elävistä kivistä ja saatat kirkkosi täyteen mittaansa Jeesuksen ruumiina kautta koko maanpiirin saattaen sen kerran täydellisyyteensä Jerusalemin taivaallisessa kaupungissa." [10]

Pysähtykäämme miettimään hetkeksi tätä typerryttävää todellisuutta: me olemme kaikki tasavertaisia kirkon jäseniä, vaikka meillä kullakin on oma tehtävämme. "Jokainen osa kirkon rakennetta on tärkeä," paavi Benedictus XVI painottaa, "vaikka ilman peruskiveä, Kristusta, kaikki ne sortuisivatkin.

Kristittyjen täytyy työskennellä yhdessä 'Jumalan talon kanssa-asukkaina', jotta tämä rakennus seisoisi vahvana houkutellen muita astumaan sisäänsä ja näin löytämään runsaita armon aarteita seinänsä suojasta." [11]

Muistakaa aina, tyttäreni ja poikani, tämä Herramme meille antama tehtävä ja toteuttakaa se velvollisuudentuntoisesti, kuten nuo palvelijat, jotka tekivät voittoa isännältään saamista talenteista odottaessaan hänen paluutaan. [12] Ja Herramme kyllä vielä palaakin; se tulee olemaan riemukas hetki, jos vain pysymme yhtenä Kristuksessa uskon siteiden, sakramenttien vastaanottamisen ja Rooman piispan ja piispojen kollegion yhteyden kautta.

Pysähtykää miettimään tässä kohtaa erästä merkittävää symbolia: alttaria. Se löytyy kaikista kirkoista

niin merkittävältä paikalta, että se omistetaan palvonnan paikaksi erityisen tärkeiden seremonioiden saattamana. Vuonna 1958 kaikkien pyhien päivänä pyhä Josemaría siunasi Villa Teveressä sijaitsevan Pyhien apostolien oratorion alttarit. Kuten aina kaikissa liturgisissa seremonioissa hänen hartautensa näkyi hyvin selvästi. Jokainen liike ja sana oli merkki hänen tuntemastaan syvästä rakkaudesta Herraamme kohtaan, joka näytti ja näyttää edelleen koko rakkautensa määrän meitä kohtaan asettamansa Pyhän Uhrin kautta.

Tämän seremonian kautta kirkko muistuttaa meitä siitä, että "meidätkin on pyhitetty, asetettu erilleen, jotta palvelisimme Jumalaa ja rakentaisimme Hänen valtakuntaansa. Me huomaamme kuitenkin liian usein joutuneemme sellaisen maailman pauloihin, joka haluaa asettaa Jumalan syrjään.

Ihmisten vapauden ja autonomian nimessä Jumala on ohitettu kaikessa hiljaisuudessa, uskonto on rajattu yksityiseksi hartaudenharjoitukseksi ja uskoa vältellään lepran tavoin julkisuudessa. Toisinaan," Benedictus XVI sanoo, "tämä ajatusmaailma on niin vastakkainen evankeliumin sanoman kanssa, että se voi hämärtää omaa ymmärrystämme kirkosta ja sen tehtävästä." [13]

Pyrkikäämme aina torjumaan tämä mentaliteetti, joka aika ajoin luikertelee monien kristittyjen käytökseen. Mainitsen tässä yhteydessä jotain, jonka pyhä Josemaría sanoi toimittaessaan alttarin pyhittämistä. "Sinä ja minä olemme kuin alttareita: meidät on voideltu. Ensin meidät voideltiin öljyllä kasteessa, myöhemmin konfirmaatiossa. Me odotamme ilolla sitä hetkeä, jona saamme viimeisen voitelumme. Me olemme siis jotakin pyhää, minkä vuoksi ruumiimme

pitäisi omistaa Jumalalle,
Herrallemme. Meidän täytyy
huolehtia vaatimattomuudesta
yksityiskohtia myöten, kunnioittaa
ruumistamme, antaa itsemme
Jumalan palvelukseen ja pukeutua
asianmukaisesti sortumatta
hullutuksiin. Jotta voimme tehdä
tämän, täytyy meidän myös pukea
sielumme kunnon kristityille niin
sopiviin hyvien tottumusten,
hyveiden, kauniisiin vaatteisiin.

Me pystymme vetämään paljon
muitakin johtopäätöksiä hengellistä
elämäämme varten näistä
tapahtumista, mutta ne minä jätän
teidän löydettäväiksenne. Sen sijaan
en halua päättää tätä kirjettä
mainitsematta muutamia muita
tulevien viikkojen liturgisia juhlia ja
Opus Dein historian merkkipaaluja.
Ensiksikin meillä on Kristus
kaikkeuden kuninkaan juhla 21.
päivänä. Voimme valmistautua
itseksemme Opus Dein

uudelleenpyhittämiseen Jeesuksen
Pyhälle Sydämelle. Virkistäkäämme
niiden siteiden merkitystä, jotka
Herramme antoi meille
vastaanottaessamme kasteen ja jotka
saivat vahvistuksensa saadessamme
kutsun Opus Deiin. Kehotankin
teitä kysymään itseltänne: Kuinka
annan Jumalan hallita päivääni?
Kuinka levitän hänen
valtakuntaansa työni ja ystävieni
parissa?

Myöhemmin marraskuun 28.
päivänä on vuosipäivä, jona Opus
Dein prelatuurille annettiin sen
oikeudellinen asema, mikä tänä
vuonna sattuu samalle päivälle kuin
adventin 1. sunnuntai, samoin kuin
tapahtui vuonna 1982. Kiittäkäämme
Jumalaa koko sydämellämme tästä
erityisen merkityksellisestä
askeleesta, ja pyytäkäämme Jumalan
palvelijan Johannes Paavali II:n
tavoin (apostolinen konstituutio Ut
Sit) erityisesti, että Opus Dei olisi

aina joka hetki tehokas työväline
kirkon universaalin tehtävän
suorittamisessa.

Muutama päivä sitten olin
Pamplonassa ja vietin pyhää messua
Navarran yliopiston kampuksella.
Kiitin Jumalaa, samoin kuin ne
tuhannet paikalla olijat, niistä
viidestäkymmenestä vuodesta, jotka
olivat kuluneet yliopiston ja sitä
tukevan yhdistyksen perustamisesta.
Voitte hyvin kuvitella pyhän
Josemarían erityisen läsnäolon, sillä
pyhä perustajamme itse vietti
messua lokakuussa 1967 siellä.
Hänen tuolloin lausumansa sanat
autoivat minua laatimaan saarnani
muistuttaen siitä, kuinka Jumala
kutsuu jokaista meistä pyhyyteen
jokapäiväisessä elämässämme.

Vahvistakoon kiitollisuutemme
rukoustamme Rooman piispan ja
hänen rukoustarkoitustensa
puolesta, jota lähellä kaikki Opus

Dein maalikot ja papit, kuten kaikki muutkin katolilaiset, haluavat pysytellä kaikissa tilanteissa. Jatkakaa rukoustanne myös omien tarkoitusperieni puolesta, joiden ainoana tavoitteena on palvella kirkkoa ja kaikkia sieluja paremmin. Tunnen olevani yhteydessä teihin kaikkiin, ja olen joka päivä teidän tukenne tarpeessa.

Mieleeni tulee vielä se, että tämän kuun aikana on toinenkin vuosipäivä, jolloin Isämme löysi Rialpin ruusun. Pyydän taivaallista äitiämme antamaan meille voimaa matkalla, jolle meidän kaikkien on käytävä saavuttaaksemme taivaan autuuden. Muistakaamme myös rukoilla niiden prelatuurin uskovien puolesta, jotka vihitään diakoneiksi 13. päivä.

Siunaan teitä kaikella rakkaudellani

Teidän Isänne

+ Javier

Roomassa 1. lokakuuta 2010

Viitteet:

1. Ilm. 7:9-10

2. Pyhä Josemaría, muistiinpanoja
juttelutuokiosta, 9. huhtikuuta 1974

3. Pyhä Josemaría, saarna
Uskollisuus kirkkoa kohtaan, 4.
kesäkuuta 1972

4. Vatikaani II, dogmaattinen
konstituutio Lumen Gentium, nro. 6

5. 1. Piet. 2:4-5

6. vrt. 1. Tim. 3:15

7. Pyhä Josemaría, saarna
Uskollisuus kirkkoa kohtaan, 4.
kesäkuuta 1972

8. 1. Kor. 3:10-13

9. 1. Kor. 3:16

10. Roman Missal, 1. pefaatio kirkon vihkimisestä

11. Benedictus XVI, puhe, 18. heinäkuuta 2008

12. vrt. Matt. 25:20-23

13. Benedictus XVI, saarna alttarin vihkimisessä, 19. heinäkuuta 2008

14. Pyhä Josemaría, muistiinpanoja juttelutuokiosta, 27. lokakuuta, 1974

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-
kirje-marraskuu-2010/](https://dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-kirje-marraskuu-2010/) (7.8.2025)